

РОЗНОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 18 (768) • Субота, 29 січня 1994 року • Ціна договірною

ДЕ НАШІ ГРОШІ? ТАМ, ДЕ Й САЛО З ЦУКРОМ...

Відповідь на сакраментальне запитання «То де ж усе-таки гроші?» — я спробувала з'ясувати в кулуарах:

Леся ТАНЮК, голова постійної Комісії Верховної Ради з питань культури і духовного відродження:

— Я написала книжку «Хто а'ля мос м'а-со, або Кримінальна хроніка з життя однієї асанктористки, червоної директори і партіомейкалтурної мафії, державного ренету і перенупників валюти та інших...»

По суті, це спроба дуже приблизно проаналізувати, хто, скільки, коли й що вкрай і вивіз з України. За офіційними даними, опублікованими в пресі, туди, що надходить до Президії Верховної Ради, я підрахувала: тільки за липня по грудень минулого року, тобто за 6 місяців, з України вивезено три п'яті річних бюджетів в цілах 1992 року.

(Закінчення на 2-й стор.)

Цитатка дня

«Встановити з 1 лютого 1994 року грошовий збір за письмові звернення юридичних і фізичних осіб до органів виконавчої та законодавчої влади в розмірі 5 мінімальних зарплат за сторінку — для юридичних осіб і 0,5 — для фізичних осіб. Установити, що грошовий збір не справляється із зверненнями громадян з питань призначення і виплати державних пенсій та допомог».

(З проекту Державного бюджету України на 1994 рік).

Енергоносії: проблема лише в оплаті

Ситуація, яка нім! склалася в видобутку нафти і газу в Україні, поставила в Росії, а також передбачає, за словами голови Держкомітету в нафті і газу Михайла Кавалюка, виглядає обнадійливо. На про-конференції, яка відбулася відбулася, як повідомляють про те, що галузь успішно завершила минулий рік. Об'єдналися ситуація в видобутку нафти та газу, не виключили темпи будівництва.

Щодо угоди на поставках природного газу в Росії в обсягах минулого року, закінчується також й підписання на поставках нафти. Не виключено мови про цілі і тарифи, бо не комерційна тематика. Скажу лише, що угода взаємовигідна і це дасть змогу успішно про-

двувати народному господарству. Були б кошти, а енергоносії знайдуться.

Ріку випередження планується закупити з Росії 32 мільйони тонн нафти. Поставки робитиме Комітет з матеріальних ресурсів — частково прямою покупкою, а також за так званими структурними угодами. Значну частку поставитиме група компаній «Нордес», що минулого року перебрала з Росії 1 млн 740 тонн, тоді нафти, за яку Україна заборгувала 123 мільйони доларів.

Велику надію посилає комітет на реалізацію національної програми «Нафта і газ до 2010 року», де акцентовано пріоритети розвитку галузі.

Валентина ПИСАНЬКА.

Київ і Любляна звиріли позиції

Наш спеціальний кореспондент Тарас ПЕТРОВ передає із Загребя

Пожвавлення відносин між Україною та Словенією було одним з основних питань, про які йшлося на переговорах у Люблянці між главою українського зовнішньо-політичного відомства та Президентом Республіки Словенії М.Кучаном.

Сторона торкнулася деяких європейських проблем і, зокрема, шалів можливого претупування кризиса на Балканах. З бігитий питань позиції України та Словенії близькі або збігаються, що також засвідчила бесіда А.Зенка зі словенським міністром закордонних справ А.Петера. Обидві держави особливо зацікавлені в інтенсифікації господарських зв'язків. Тому А.Зенко зустрівся також із міністром економічних зв'язків та розвитку Д.Крачуном.

Учора ж відбулося підписання спільних українсько-словенських документів.

Міністр закордонних справ України відідав мерію Любляни, де зробив запис у книзі почесних гостей.

За підсумками візиту відбулася прес-конференція.

Поліг перший біловезький «зубр»

Рішення про звільнення Головою Верховної Ради Білорусі С.Шушкевича прийняли двома депутатами республіки.

На прес-конференції вони назвали причини такого рішення. Зокрема, народні обранці вважають, що Голова ВР не виконував конституційних обов'язків глави держави, дезорганізовував роботу апарату законодавчого органу і його президії, не бажав роз'ясувати економічні проблеми і не підкорявся волі більшості парламентарів.

Міністр закордонних справ Білорусі П.Кравченко у світлі останніх подій зазначив: зовнішньополітичний курс республіки, насамперед у галузі ядерного роззброєння, захищається незмінно.

Рішення парламенту Білорусі викликало резонанс у світі. Так, прес-секретар Білого дому Ді Маєрс сказав, що надання американської допомоги Білорусі залежатиме від її поступу в здійсненні реформ. А Білорусі за послианням на добре інформовані джерела, близькі до С.Шушкевича, передає голова Ради федерції Росії В.Шумейко запропонував відставку спікерів статті головою міжпарламентської асамблеї СНД. Цю пропозицію уже погоджено з керівниками парламентів держав, які входять до Співдружності незалежних держав.

А депутати ВР Білорусії впродовж найближчим часом обрати нового голову парламенту і нині здійснюють політичні консультації з цього питання.

Рада миру — за мир

Українська рада миру виступила на підтримку домовленості, досягнутих 14 січня 1994 року президентами США, України та Росії щодо ліквідації ядерної зброї на території України та надання їй гарантії безпеки і недовірності кордонів. Рада миру переконана, що «ці історичні ваги домовленості відповідають глибоко гуманним принципам про без'ядерну Україну, проголошеним Декларацією про державний суверенітет нашої держави. Тільки на шляху мирної співпраці бачиться нам порятunek. Тільки мирна, без воєн, нерушлива цивілізація зможеться забезпечити екологічно здорове майбутнє людства. Велючі не в присутності на її землі наважаних їй ядерних монстрів, а в очисненні від них, у прагненні вийти на шлях всевітнього ядерного роззброєння. З відкритим серцем іде Україна до народів». Рада миру сподівається на розуміння і підтримку цієї заклику.

Абіза із яства

Задусіть чути, що в державі не вистачає готівки. А це й спричиняє затримку виплати мізерних зарплат, пенсій, стипендій. Подкуди на виробництвах, що б лось розгорталися з працівниками, змушені платити товаром. Дониміся! Недарма кажуть, що все зберігається на круті сходи.

В. ПРИЙМАК
робітник
Запоріжжя.

Про основні засади соціального захисту інших громадян похилого віку в Україні

ЧНЖ 1774 р. 18 (19)

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку

(Заключення)

Початок на 3-й та 4-й стор.)

допомоги надаються їм безплатно або на пільгових умовах (за авіаційном зручності проїзду за дорожньою мережею) в порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 35. Право на соціальне обслуговування

Громадянин похилого віку має право на соціальне обслуговування, яке вилючає надання окремих послуг щодо підтримання їх життєдіяльності і соціальної активності.

Порядок надання соціальних послуг громадянам похилого віку визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 36. Право на соціальну допомогу вдома і в спеціальних установах

Соціальну допомогу громадянам похилого віку, які частково або повністю втратили здатність до самообслуговування, за їх бажанням може бути надано безоплатно відповідно до вимог відповідних установ (будинків-інтернатів, територіальних центрів соціального обслуговування, будинку для ветеранів, асистентів для громадян похилого віку або в інших спеціальних закладах).

Стаття 37. **Право на пенсію** жителям України, які втратили працездатність, визначається для громадян похилого віку.

В установах, призначених для проживання громадян похилого віку, їм гарантується гідний рівень життя, надаються медична допомога, психологічна, соціально-культурна, а також інші види соціального захисту, що відповідають загальноприйнятним нормам

достатнього харчування, необхідності одити і взуття з урахуванням сезонності і кліматичних особливостей, забезпечуються геріатричними медичною допомогою і культурно-обслуговуванням, а також участь в трудових процесах.

Умови життя в установах, призначених для проживання громадян похилого віку, повинні бути мінімально наближеними до домашніх умов.

Стаття 38. Умова і порядок вилучення громадян похилого віку в стаціонарні установи

Умови і порядок вилучення громадян похилого віку в стаціонарні установи встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Перевіряючи право на вилучення громадян похилого віку в стаціонарні установи, призначені для громадян похилого віку, мають також ветеранів війни та осіб, які стали інвалідами наслідок Чорнобильської катастрофи, членів сімей загинувших військовослужбовців, ветеранів праці, а також інші категорії громадян похилого віку.

Стаття 39. Опіка і підтримка

Над самотніми громадянами похилого віку, які потребують постійного сторов'язу догляду, для захисту їх особистих та майнових прав і інтересів встановлюється опіка або піклування.

Порядок і умови встановлення опіки або піклування регулюються законодавством України про шлюб і сім'ю.

Стаття 40. Житлово-експлуатаційне обслуговування

Місцеві Ради народних де-

путатів, місцеві державні адміністрації, підприємства, установи і організації незалежно від форм власності та господарювання допомагають одиноким громадянам похилого віку в ремонті житлових приміщень і санітарно-технічного обладнання.

Громадянам похилого віку, які проживають в жилих будинках, що не мають центрального опалення, надається окреме право на забезпечення паливом в межах норм, встановлених для продажу населенню, та на пільгових умовах, встановлених Урядом України.

Стаття 41. Торговельне і побутове обслуговування

Місцеві органи влади зобов'язані здійснювати надання товарів і побутове обслуговування громадянам похилого віку в спеціальних магазинах і відділах соціального постачання.

Стаття 42. Організація громадського харчування

Для малозабезпечених громадян похилого віку може організовуватися безплатне харчування за підтримки місцевих органів державної виконавчої влади та місцевого і регіонального самоврядування.

Стаття 43. Передача права на встановлення телефону

Самотні громадяни похилого віку користуються переважним правом на встановлення квартирного телефону.

Стаття 44. Соціально-культурне обслуговування

Соціально-культурні установи у своїй діяльності повинні враховувати специфі-

чні запити громадян похилого віку.

Місцеві органи влади повинні забезпечити громадянам похилого віку абсолютний доступ до користування культурно-адміністративними установами.

Стаття 45. Ритуальні послуги

Ритуальні послуги у зв'язку з похованням самотніх громадян похилого віку здійснюються за рахунок коштів місцевих органів державної виконавчої влади та місцевого і регіонального самоврядування в установленому ними порядку.

Розділ IV. ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ**Стаття 46. Підписання актів надання знаків до осіб, на яких поширюється чинність цього Закону**

Ветеранам праці видаються спеціальні знаки, на яких поширюється чинність цього Закону.

Порядок виготовлення і видачі спеціальних знаків встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 47. Обов'язок дітей похилого віку

Діти зобов'язані піклуватися про батьків похилого віку, надавати їм допомогу і підтримку, в разі необхідності здійснювати догляд за ними.

З дітей, які ухилялися від виконання цих обов'язків, на підставі судового рішення утримуються адміністративно, перераховуються на адміністративні виплати батькам дітям.

У випадках, коли батьки похилого віку знаходяться на державному утриманні в будинках-інтернатах, психі-

атричних або в інших установах, адміністративна їх догляд сплучається цим законодавством.

Стаття 48. Обов'язки і права трудових колективів щодо громадян похилого віку

Трудові колективи зобов'язані створювати умови гуманного ставлення до громадян похилого віку, які працюють або працювали до виходу на пенсію в цих колективах, надавати їм допомогу для задоволення їх потреб і захисту. Такі громадяни похилого віку мають право з іншими членами трудових колективів права на участь у приватизації майна державних підприємств та об'єктів малоприбуткового підприємства, поліпшення житлових умов, інші види соціальної допомоги за рахунок підприємств, установ та організацій.

Стаття 49. Захист прав, свобод і законних інтересів громадян похилого віку

Захист прав, свобод і законних інтересів громадян похилого віку забезпечується державою в судовому і позасудовому порядку, встановленому законом.

Посадові особи та інші громадяни, винні в порушенні прав і свобод громадян похилого віку, несуть установлене законом матеріальну, дисциплінарну, адміністративну і кримінальну відповідальність.

Примітка. Укази Президента України

№ 16 від 1993 року

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про національний архівний фонд і архівні установи

Національний архівний фонд України є складовою частинною вітчизняної і світової історико-культурної спадщини та інформаційної бази суспільства. Він перебуває під охороною держави і арктичний для задоволення інформаційних, соціально-культурних, наукових та інших потреб суспільства, реалізації законних прав та інтересів громадян. Держава гарантує умови для зберігання, примноження і акористації Національного архівного фонду, спряме досягнення свого рівня а розвитку архівної справи.

Цей Закон регулює суспільні відносини, пов'язані із формуванням, обліком, зберіганням і акористацією Національного архівного фонду, та інші основні питання діяльності архівних установ.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ**Стаття 1. Національний архівний фонд**

Національний архівний фонд — це сукупність документів, несамопливних від їх виду, місця створення і форми адресності на них, що зберігаються на території України, відрозділених історіографічного і матеріального життя і народу та інших народів, мають надзвичайну культурну цінність, визнані такими відповідною експертною і зареєстровані у порядку передавання цим Законом.

До Національного архівного фонду належать також архівні документи, що зберігаються за межами України відповідно до міжнародних

угод підлягають поверненню в Україну.

Підприємства, установи, організації, службові особи, громадяни та їх об'єднання зобов'язані забезпечувати збереження Національного архівного фонду та сприяти його повноцінності.

Стаття 2. Архівні установи

Архівні установи — це архіви, інші заклади або структури підрозділи, що забезпечують облік, зберігання і використання архівних документів, формування Національного архівного фонду

або здійснюють управління, науково-дослідну та інформаційну діяльність в цій галузі.

Діяльність архівних установ здійснюється у порядку, визначеному Основами законодавства України про культуру, цим Законом та іншими

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про порядок введення в дію Закону України «Про Національний архівний фонд і архівні установи»

Верховна Рада України постановляє:

1. Внести в дію Закону України «Про Національний архівний фонд і архівні установи» з дня його опублікування. Внести, що стаття 18 цього Закону а частині вилучення документів з Національного архівного фонду вводиться в дію з січня 1996 року.

2. Віднести до складу Національного архівного фонду архівні документи, які за час введення цього Закону знаходяться на державному обліку.

3. До приведення законодавства України у відповідність із цим Законом застосовують чинні законодавчі акти, а також декрети, розпорядження, постанови Уряду України, якщо вони не суперечать цьому Закону.

4. Кабінету Міністрів України: підготувати і подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо зміни і доповнень до законодавства України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про

Національний архівний фонд і архівні установи».

— привести decretи, розпорядження, постанови Уряду України у відповідність із цим Законом, а також забезпечити керування і спільним використанням та іншими центральними органами державної виконавчої влади України своїх нормативних актів, що суперечать зазначеному Закону.

— прийняти загальнодержавну Програму розвитку архівної справи, забезпечити здійснення необхідних заходів щодо вдосконалення діяльності архівних установ відповідно до цього Закону.

— розглянути питання про створення в системі Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України науково-дослідного інституту з архівної справи та документознавства.

Голова Верховної Ради України

м. Київ 24 грудня 1993 року

ми актами законодавства.

Стаття 3. Законодавство про Національний архівний фонд і архівні установи

Законодавство про Національний архівний фонд і архівні установи складається з цього Закону та інших актів законодавства України, прийнятих відповідно до нього.

Стаття 4. Застосування міжнародних правових актів

Якщо в міжнародних правових актах в діях бере участь Україна, установи і інші норми, які містяться в цьому Законі, що діє норма міжнародного права, не суперечать цьому Закону.

Стаття 5. Повноваження органів державної влади, місцевого і регіонального самоврядування в галузі архівної справи

Державну політику в галузі архівної справи визначає Верховна Рада України. Кабінет Міністрів України, інші органи державної виконавчої влади, а також органи місцевого і регіонального самоврядування забезпечують реалізацію державної політики в галузі архівної справи в межах своїх компетенцій.

Розділ II. АРХІВНІ УСТАНОВИ УКРАЇНИ**Стаття 6. Система архівних установ**

Систему архівних установ України становлять: Головні архівні управління при Кабінеті Міністрів України;

(Продовження на 6-й стор.)

ЗАКОН УКРАЇНИ

(Законика).

Початок на 6-й, 6-й стор.).

Стаття 25. Забезпечення скорості Національного архівного фонду

Власники документів Національного архівного фонду зобов'язані утримувати за належним порядком архівні справи і примірники, тримати в них необхідний технологічний режим, створювати страхові копії і фонди користувачів документів та іншим чином забезпечувати їх скорості.

Державні архівні установи надають юридичним особам і громадянам, які мають документи Національного архівного фонду, допомогу в пошуку умов їх зберігання, реставрації та створенні фондів користувачів, а також на прохання власників приймати документи на пошук чи тимчасове зберігання.

Забороняється розміщення в державних архівних установ примірників, які не відповідають вимогам зберігання документів Національного архівного фонду.

Розділ VI. ВИКОРИСТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО АРХІВНОГО ФОНДУ

Стаття 26. Доступ до документів Національного архівного фонду

Документи Національного архівного фонду і довідковий апарат до них кладаються у користування в архівних установах з часу їх надходження на зберігання, в єдиних архівах — відповідно до розпорядження їх власника.

Забороною заохочує власників приватних архівів до розширення доступу до документів Національного архівного фонду.

Забороною створюється таємні архіви або іншим шляхом засекречувати інформацію про місця зберігання документів Національного архівного фонду, що належать державі.

Всі громадяни України мають право користуватися документами Національного архівного фонду незалежно від їх особистості заявля і документа, що пошукує особу.

Стаття 27. Обмеження доступу до документів Національного архівного фонду в державних архівних установах

Державні архівні установи мають право обмежити доступ до документів Національного архівного фонду на строк до одного року в разі надання науково-технічної опрацювання або реставрації.

Державні архівні установи не мають права відмовити в користуванні документами не повноцінним, особам, визнаним судом недієздатними або обмежено дієздатними, та особам, які грубо порушують порядок користування архівними документами.

Особам, які не мають соціально-правового, наукового, службового або іншого документально підтвердженого потреби в користуванні архівними документами, останні надаються лише в копії.

В інтересах охорони державної або іншої передбаченої законодавством таємниці, що містяться в документах Національного архівного фонду, державні архівні установи, у установленому порядку обмежують доступ до цих документів на строк до їх розсекречення.

Доступ до документів Національного архівного фонду, зміст яких зачіпає законні права та інтереси громадян,

здійснюється з дозволу цих громадян або їх законних представників.

У разі передачі до державних архівних установ документів Національного архівного фонду, що раніше перебували у колекційній або приватній власності, умови їх подальшого використання узгоджуються з копіями власником. Значення порядку може бути встановлено також у випадках передачі документів на зберігання без зміни права власності на них.

Стаття 28. Обмеження доступу до документів Національного архівного фонду в архівах (архівних відділах) об'єднань громадян, підприємств, установ і організацій, заснованих на колективній та приватній формах власності

Архіви (архівні відділи), підприємств, установ і організацій, заснованих на колективній та приватній формах власності, мають право обмежити доступ до документів Національного архівного фонду з метою забезпечення скорості документів і надання законних прав та інтересів власників документів або інших осіб. Обмеження встановлюються на вимогу записки документів або інших зацікавлених осіб з повідомленням Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України.

Зазначені обмеження не поширюються на працівників служб правоохоронних, контролюючих органів, які виконують службові завдання, а також на інші випадки, передбачені чинним законодавством.

Стаття 29. Форми використання документів Національного архівного фонду

Архіви установи в порядку, визначеному цим Законом, надають документи для використання громадянам та юридичним особам, створюють для цього відокремлений довідковий апарат; адекватні архівні довідки, копії документів та іншим шляхом задовольняють запити громадян і юридичних осіб; інформують про документи, що можуть бути використані державними органами та іншими зацікавленими сторонами; публікують, експонують на виставках та в інших місцях; наділяють приватні документи, а також здійснюють інші функції, спрямовані на ефективне використання документів Національного архівного фонду.

Стаття 30. Порядок користування документами Національного архівного фонду

Порядок користування документами Національного архівного фонду, що зберігаються в державних архівних установах, визначається Головним архівним управлінням при Кабінеті Міністрів України.

Порядок користування документами Національного архівного фонду, що зберігаються в інших місцях, визначається власником або уповноваженою ним особою з урахуванням рекомендацій Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України.

Стаття 31. Право користування документами Національного архівного фонду

Користувачі документів Національного архівного фонду, що зберігаються у дер-

жавних архівних установах, мають право:

1) користуватися в читальному залі архівної установи документами або їх копіями з фондів користування, якщо доступ до них не обмежено на підставах, зазначених у цьому Законі, а також у встановленому порядку користуватися документами об'єднаного фонду; у разі відсутності в архівній установі копій відповідних документів зацікавленою особою अपраві вимагати виготовлення копій за свій рахунок;

2) отримувати від архівних установ довідки про відомості, що стосуються в документах доступ до яких не обмежено на підставах цього Закону;

3) за дозволеньстю в архівній установі одержувати документи або їх копії в тимчасове користування;

4) користуватися довідковим апаратом до документів;

5) використовувати, у тому числі з допомогою технічних засобів, або отримувати від архівних установ копії документів і вилучати з них, якщо не загрожують стану документів, а також вилучати, щоб ці копії або вилучені були засвідчені архівною установою;

6) публікувати, опосередковано, шукати та іншим чином відтворювати текст архівних документів з урахуванням обмежень, передбачених цим Законом.

Користувачі документів Національного архівного фонду, що зберігаються в інших місцях, визначаються власником документів з урахуванням рекомендацій Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України.

Ці службових осіб архівних установ, що перешкоджають реалізації законних прав користувачів документів Національного архівного фонду, можуть бути оскаржені в судовому порядку.

Стаття 32. Обов'язок користувачів документів Національного архівного фонду

Користувачі документів Національного архівного фонду зобов'язані:

1) дотримуватися встановленого порядку користування документами;

2) забезпечувати скорості документів, що використовуються;

3) інформувати архівну установу про виявлені випадки пошкодження чи втрати документів;

4) на документі перекручення або фальсифікації тексту анонсованих документів;

5) виконувати обов'язки, передбачені ліцензією на укладання, укладення користувачем з власником документів або уповноваженою особою у встановленому порядку.

Стаття 33. Особливості умов користування документами Національного архівного фонду

З метою захисту прав власності на інформацію, що міститься в документах Національного архівного фонду, власник цих документів або уповноважена ним особа

об'єднаного фонду, якщо останнє не має в меті одержати прибутку.

Власник ліцензії не може служити підставою для обмеження прав інших користувачів цих документів Національного архівного фонду.

Порядок видачі ліцензій визначається Кабінетом Міністрів України.

Розділ VII. ФІНАНСУВАННЯ І МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АРХІВНИХ УСТАНОВ

Стаття 34. Держава фінансує архівні установи (фінансування державних архівних установ здійснюється за рахунок копій державного фонду, а інших архівних установ — за рахунок коштів об'єднань громадян, підприємств, установ і організацій, що їх утворюють).

Державні органи мають право створювати республиканські та місцеві фонди фінансування підтримки розвитку архівної справи. Порядком створення таких фондів та використання їх коштів визначаються в архівних документах, які затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 35. Платні послуги архівних установ

У випадках, не заборонених цим Законом, архівні установи надають за плату громадянам і юридичним особам послуги з використанням наявних в архівних документах, а також проводять роботи, пов'язані із забезпеченням скорості документів в установі, на підприємствах, в організаціях. Оплата за роботи та послуги здійснюється на договірних засадах і відшкодовує цілі, затверджені в установленому порядку.

Надання архівних довідок, необхідних для соціального захисту громадян, а також надання копій документів для користування в читальному залі архівної установи, виготовлення користувачем копій документів або вилучення з них та надання архівних довідок і копій документів судам, державним, правозахисним, контролюючим органам, органам місцевого та регіонального самоврядування здійснюється безкоштовно.

Стаття 36. Підготовка та надання копій документів і власників приватних архівів

Архівні установи здійснюють всі усіх видів політики, метою якої є надання копій або об'єднаного відтворювання на валютих асистів, ідентифікація всіх ідентифікованих на дальній розвиток архівної справи, забезпечення скорості Національного архівного фонду і підтримка діяльності архівних установ, зменшення їх матеріально-технічної та соціальної бази.

Утримання архівних документів Національного архівного фонду, здійснюється всі усіх видів політики, метою якої є надання копій або об'єднаного відтворювання на валютих асистів, ідентифікація всіх ідентифікованих на дальній розвиток архівної справи, забезпечення скорості Національного архівного фонду і підтримка діяльності архівних установ, зменшення їх матеріально-технічної та соціальної бази.

Стаття 37. Матеріально-технічне забезпечення архівних установ

Матеріально-технічне забезпечення архівних установ покладено на їх власників.

Органи державної виконавчої влади зобов'язані забезпечувати архівні установи, що зберігають документи Національного архівного фонду, архівними будівлями, технологічним обладнанням та матеріальними ресурсами.

Розділ VIII. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТСТВО В АРХІВНИЙ СПРАВИ

Стаття 38. Розвиток міжнародного співробітництва в архівній справі

Україна сприяє розширенню співробітництва в архівній справі з іншими державами, яке може здійснюватися шляхом взаємного обміну архівними документами, їх копіями, надання повсюдним громадянам доступу до документів Національного архівного фонду або в інших формах, що не суперечать законодавству.

Стаття 39. Видача копій документів та транзит через архівний фонд за кордон

Видача копій документів Національного архівного фонду закордон або в інші місця тимчасового їх зберігання або реставрації за кордоном з дозволу Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України.

Видача копій документів Національного архівного фонду за кордон, які зберігаються в установленому цим Законом порядку, здійснюється з дозволу державної архівної установи, в якій зареєстровані оригінали цих документів.

Стаття 40. Транзит через територію іноземних архівних установ

Умови і порядок везення в Україну та транзит через її територію іноземних архівних документів визначаються відповідно до законодавства Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України.

Стаття 41. Право доступу іноземних громадян до документів Національного архівного фонду

Іноземні громадяни та особи без громадянства користуються доступом до документів Національного архівного фонду на тих же засадах, що і громадяни України.

Іноземні громадяни та особи без громадянства користуються доступом до документів Національного архівного фонду на тих же засадах, що і громадяни України.

Розділ IX. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПІДПИСАНИМ ЗАКОНАДСТВОМ ПРО НАЦІОНАЛЬНИЙ АРХІВНИЙ ФОНД І АРХІВНІ УСТАНОВИ

Стаття 42. Відповідальність за порушення законодавства про Національний архівний фонд і архівні установи

Службові особи і громадяни, винні у недбалою зберіганні, пошуванні, зникненні, знищенні, розкраданні або незаконній передачі інших осіб документів Національного архівного фонду або документів, що підлягають вилученню з нього, та в інших порушеннях законодавства про Національний архівний фонд і архівні установи, згідно з чинним законодавством.

Президент України І. КРАВЧУК

м. Київ
24 грудня 1993 року

ПРО ФІЗИЧНУ КУЛЬТУРУ І СПОРТ

У складі педагогічних колективів дошкільних виховних та інших закладів освіти обов'язково передбачаються посади фахівців з фізичного виховання.

Органи державної виконавчої влади, підприємства, установ та організації, у складі яких перебувають дошкільні виховні заклади, забезпечують необхідні умови для проведення щоден-

них фізкультурно-оздоровчих занять з дітьми мораль-

фізичне виховання є головною напрямком впровадження у фізичної культури і ставлять органічну частину загального виховання, покликана на забезпечувати розвиток фізичних, морально-вольових і розумових здібностей та професійно-прикладних навичок людини.

Фізичне виховання шляхом проведення обов'язкових занять здійснюється в дошкільчій групі виховних, середніх загальноосвітніх, професійних

навчально-виховних та інших навчальних закладах відпо-
відно до навчальних про-
грам, затверджуваних
встановленому порядку.
В середніх загальноосві-
тніх навчально-виховних за-
кладах уроки з фізичної
культури обов'язкові і про-

Періодичність проведення занять з фізичної культури впливає на складання залу з фізичного виховання

Середні загальноосвітні і професійні навчально-виховні заклади з урахуванням місцевих умов, інтересів і з питтів учнів самостійно визначають зміст, форми і засоби їх рухової активності. Методи проведення занять фізичної культури, а також

ну фізкультурно-спортивну роботу за участю позашкільних навчально-виховних а

фізичні органи держави виконавчої влади можуть не дати додаткові уроки фізичної культури за умови вилучення коштів відповідно до бюджетів.

Фізичне виховання військовослужбовців є складовою частинною загальної системи кваліфікації та виконання обов'язкового складу Збройних Сил України, органів внутрішній справ інших військових формувань і здійснюється у формі спеціальної фізичної підготовки.

Стаття 13. Фізкультурно-оздоровча та спортивна діяльність серед інвалідів

Заняття фізичною куль-
рою і спортом іквалідів
складовою частиною їх д-
... фізичної реабіліта

Організація занять фізичною культурою і спортом системи безперервної реабілітації інвалідів (включаючи дітей з фізичними і ментальними вадами), підготує кадрів, металічне забезпечення.

(Продовження на 9-й стор.)

М. Київ
24 грудня 1993 року

24 грудня 1993 року

(Продолжения на 9-й стор:.)

ЗАКОН УКРАЇНИ

(Продовження).
Початок на 8-й стор.

населення та організаціями інвалідів.

Місцеві органи державної виконавчої влади, органи місцевої та регіональної саморегуляції, громадські організації фізкультурно-спортивної спрямованості та організації інвалідів створюють спеціалізовані факультетсько-спортивні заклади (клуби і центри), забезпечують їх спеціальними обладнаннями, сприяють участі інвалідів у спортивних змаганнях.

Міністерство України у справах молоді і спорту разом з національним Олімпійським комітетом забезпечує підготовку та участь інвалідів у Паралімпійських іграх та міжнародних іграх інвалідів.

На фінансування фізкультурно-оздоровчих та спортивних заходів для інвалідів, створення та розширення їх спеціальних баз, наділяються кошти із державного бюджету та бюджетів місцевого саморядування.

Стаття 14. Особливості фізкультурно-спортивної діяльності щодо окремих категорій громадян.
Адміністрація виправно-трудових установ забезпечує контроль за станом здоров'я осіб, які в них перебувають, і організовує всі необхідні фізкультурно-оздоровчі заходи.

Правилами тримання засуджених у місцях позбавлення волі встановлюються вимоги щодо проведення а закладів фізкультурно-спортивних занять, нормативи забезпеченості виправно-трудових установ фізкультурно-спортивним інвентарем та обладнанням.

Стаття 15. Самодіяльний масовий спорт.

Самодіяльний масовий спорт є складовою частковою фізичної культури і здійснюється з урахуванням акту, стану здоров'я та рівня фізичної підготовки осіб, які виконують змагальну діяльність, спеціальну підготовку до неї (тренування), орієнтовану на досягнення певних змагальних результатів.

Держава всесібно сприяє розвитку самодіяльного масового спорту, освоюючи його сутність, забезпечуючи культурно-спортивні сесії, заохочуючи і стимулюючи діяльність підприємств, установ, організацій та громадян, що сприяє його розвитку.

**Глава III.
СПОРТ — ОСОБЛИВА СФЕРА ФІЗИКУЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Стаття 16. Спортивне змагання.

Основною формою функціонування та явищу спорту є спортивні змагання, що організовуються за відповідними правилами з метою виявлення та уніфікації оцінювання досягнень людей в різних видах спорту, з офіційним визначенням переможців змагань.

Умови та порядок проведення змагань встановлюються їх організаторами, якщо це не передбачено законодавством або відповідними міжнародними правилами.

Стаття 17. Види спорту.

Залежно від предмета, характеру дій спортсменів, засобів ведення спортивного змагання та спеціальної навчальної підготовки до нього спортивна діяльність поділяється на самостійні види спорту.

У виді спорту здійснюється і підтримується розвиток більшості видів сучасного спо-

рту, що дістає світове визнання і поширення, а також національних видів спорту.

Законодавчими актами України можуть встановлюватися обмеження щодо проведення (проведення тренувань та змагань) окремих видів спорту, якщо вони пов'язані з небезпечним чи надмірним ризиком для життя і здоров'я людей або мають антигуманний зміст.

Стаття 18. Спортивна класифікація.

Спортивна класифікація — це система присвоєння спортивних звань, розрядів та категорій. Вона визначає рівень майстерності в окремих видах спорту, рівень підготовки спортсменів і розвитку їх досвідченості, а також рівень кваліфікації тренерів та суддів.

Державну систему спортивних звань, розрядів та категорій України іх підготовку членів збірних команд України до міжнародних змагань фінансується з державного бюджету.

Окремі повноваження щодо присвоєння спортивних звань, розрядів та категорій можуть бути делеговані відповідним громадським організаціям фізкультурно-спортивної спрямованості.

Стаття 19. Гарантія підвищення спортивної кваліфікації.

Кожна особа, яка виконала кваліфікаційні вимоги, передбачені спортивною класифікацією, має право на одержання відповідних повноважень звання відповідного спортивного розряду чи категорії.

Спорсменам відповідних розрядів надається можливість для участі їх у спортивних змаганнях, в тому числі збільшення від робочого часу із збереженням зарплатної плати на час участі у національних та міжнародних змаганнях.

Під час проведення інших категорій спортсменів змагань для тренувань і збільшення від роботи (навчання) на повноцінній підготовці до участі у змаганнях. На час відсутності для участі в змаганнях, спортсменам надаються гарантії, передбачені законодавством України про працю.

Для тих, хто навчається відповідній гарантії щодо продовження строку навчання. Спортсмени, які виступають підлітками або об'єктові державному страхуванню на порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Порядок відшкодування витрат, дозв'язаних із забезпеченням участі спортсменів у змаганнях, визначається Кабінетом Міністрів України.

Особа, що здобула звання чемпіона або призера Олімпійських ігор, чемпіона світового первенства чи чемпіона Європи, має право на звання майстра спорту, якщо:

— виконав цільно-побутові та інші пільги, встановлені Кабінетом Міністрів України.

Стаття 20. Спорт вищих досягнень.

Спорт вищих досягнень — спортивна діяльність, пов'язана з підготовкою до участі в міжнародних змаганнях, яка має на меті шляхом глобальної спеціалізації та індивідуалізації навчально-тренувального процесу досягнення максимальних рекордних спортивних результатів.

Держава створює необхідні умови для самовдосконалення спортсменів і забезпечує їм участь у міжнародних змаганнях.

Стаття 21. Національні збірні команди.

Національні збірні команди України у справах молоді і спорту за-

поданим національних спортсменів федерації (асоціації, союзу) з видів спорту, комплексне на конкурсній основі з числа найкращих спортсменів спортивної підготовки національної збірної команди України.

Члени збірних команд України можуть брати участь в будь-яких спортивних змаганнях лише за згодою Міністерства України у справах молоді і спорту відповідно до національної спортивної федерації.

Спортсмени — члени збірних команд України, призначені на строкову військову службу, отримують призначення в підрозділи, які мають необхідні умови для підвищення їх спортивної майстерності, їм надається можливість брати участь в міжнародних, національних та інших спортивних змаганнях.

Учасники підготовки членів збірних команд України до міжнародних змагань фінансується з державного бюджету.

Громадяни України не можуть виступати за національну збірну іншої країни, незалежно від того, чи вони громадяни цієї країни, права виступати у складі збірної команди України.

Положення про національну збірну команду затверджуються Міністерством України у справах молоді і спорту.

Стаття 22. Спортивне суддівство.

Контроль за дотриманням правил спортивних змагань, про містять вимоги до учасників змагань, а також до спортивних споруд, знарядь, обладнання, умов і порядку визначення переможців змагань та до їх зовнішнього вигляду здійснюється за такою функцією спортивних результатів здійснюють спортивні судді.

До суддівства допускаються лише особи, які пройшли спеціальну підготовку та атестовані у встановленому порядку.

Стаття 23. Професійна діяльність у спорті.

Професійна діяльність спортсменів, суддів, тренерів та інших осіб, які пов'язані з підготовкою та участю в спортивних змаганнях і є основою джерелом їх доходів, здійснюється відповідно до законодавства про працю.

Особа, яка здійснює професійну діяльність у спорті, не може бути залучена до виконання трудових договорів (контрактів).

Укладення контрактів та інших форм встановлення договорів підлягає узгодженню з професійними спілками, професійними спілками, умови організації занять спортом на професійних засадах визначаються законодавством, статутами, положеннями та іншими регламентними документами відповідних українських і міжнародних спортивних організацій.

Трудові договори (контракти), що укладаються професійними спортсменами, повинні містити умови про ініціалізи їх занять спортом та умови страхування життя і здоров'я.

Створення і функціонування професійних спортивних ліг (асоціацій, клубів тощо) та інших професійних спортивних організацій здійснюється відповідно до законодавства.

Стаття 24. Засоби, заборонені в спорті.

Використання спортсменом не допускається використання засобів, заборонених законодавством України, національними спортивними федераціями, міжнародними спортивними організаціями

або відповідними правилами змагань.

Спортсмен, який використовує для досягнення спортивного результату стимулюючі засоби, засоби, а також заборонені засоби, а так само засоби, що спільно спрямовані роздоскоженню або засвоєнню певних умов, не має відповідальності, передбаченої законодавством та регламентними документами відповідних спортивних організацій.

Стаття 25. Спортивні відзнаки і нагороди, спортивна символіка.

До спортивних відзнак належать знання, що свідчать про рівень фізичної підготовленості, спортивної і суддівської кваліфікації, та інших спортивних медаль і значки, якими відзначаються спортсмени, їх тренери, інші фізичні та галузь спорту.

Міністерство України у справах молоді і спорту затверджує єдині натуральні значки відповідних спортивних організацій, що надаються почесних спортивних звань, а також встановлює перелік спортивних нагород для переможців і рекордсменів національних змагань.

За надати спортивні досягнення і значний вклад у розвиток фізичної культури і спорту спортсменів, які виконали фізичні та галузь фізичної культури і спорту можуть бути представлені до державних нагород.

Використання спортивної символіки (символів та офіційних аналізів громадських організацій, спортивних установ та організацій, символів і офіційних знаків міжнародних та інших спортивних змагань тощо) здійснюється відповідно до законодавства.

**Глава IV.
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ**

Стаття 26. Державна програма розвитку фізичної культури і спорту в Україні.

Державна програма розвитку фізичної культури і спорту в Україні розробляється Міністерством України у справах молоді і спорту і затверджується Кабінетом Міністрів України.

Державна програма передбачає вимоги щодо організації підтримки та зміцнення здоров'я різних категорій громадян, вимоги до національних програм щодо фізичного виховання, систему програмно-опційних нормативів і вимог щодо фізичної підготовки населення різних вікових груп населення, основні напрями розвитку масового самодіяльного спорту та спорту для інвалідів, а також основні засади організаційного, матеріально-технічного, кадрового, інформаційного, нормативно-правового та іншого її забезпечення.

Кабінет Міністрів України затверджує систему програмно-опційних нормативів і вимог щодо фізичного розвитку і підготовки різних вікових груп населення. Органи охорони здоров'я за наявності медичних показників визначають рівень фізичного розвитку населення.

Державна програма повинна враховувати особливості підходів щодо розвитку фізичної культури і спорту в сільській місцевості.

Державна програма розробляється за участю громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості, громадських організацій інвалідів та інших громадських організацій з урахуванням умов досліджень в галузі

фізичної культури і спорту та в інших галузях науки.

На основі державної програми розвитку фізичної культури і спорту Кабінет Міністрів України розробляє відповідний розділ у програмі економічного і соціального розвитку України.

Стаття 27. Органи державного управління фізичною культурою і спортом.

Верховна Рада України визначає державну політику і здійснює законодавче регулювання відносин у сфері фізичної культури і спорту, а також здійснює контроль за реалізацією державної програми розвитку фізичної культури і спорту в Україні та за виконанням законодавства про фізичну культуру і спорт.

Центральним органом державної виконавчої влади у сфері фізичної культури і спорту є Міністерство України у справах молоді і спорту. Міністерство здійснює державну політику в галузі фізичної культури та спорту, несе відповідальність за її виконання.

Рада Міністрів Республіки Крим, місцеві органи державної виконавчої влади, органи місцевого та регіонального самоврядування створюють у своєму складі відповідні органи з питань фізичної культури і спорту.

Стаття 28. Фінансове забезпечення фізичної культури і спорту.

Фінансування державної програми розвитку фізичної культури і спорту здійснюється за рахунок державного бюджету, бюджетів місцевого самоврядування і передбачається в них окремою статтею.

Держане фінансування фізкультурно-вищої діяльності і спорту вищих досягнень здійснюється окремо. Зasad державних коштів здійснюється центральним та місцевими органами державної виконавчої влади і фізичної культури і спорту з урахуванням пропорцій відповідних громадських організацій.

На місцевій фізичній культурі і спорті здійснюється кошти фонду соціального страхування, а також по забезпеченню надходженнями з місцевих підприємств та організацій, об'єднань, громадян, окремих осіб, коштів від фінансово-господарської діяльності в сфері фізичної культури і спорту та організації фізкультурно-спортивної спрямованості, а також від продажу прав на використання фізичної культури і спорту.

На телебаченні трансляцію спортивних змагань, від проведення фізкультурно-спортивних і інших видовищних заходів, одержання коштів з позабюджетних джерел не впливає на обсяг бюджетних асигнувань на фізичну культуру і спорт.

Не допускається використання коштів державного бюджету та бюджетів місцевого самоврядування, а також позабюджетних коштів, передбачених на фізичну культуру і спорт, не за призначенням.

На розвиток фізичної культури і спорту підприємств, установ та організацій спрямовуються бюджетні кошти, визначені законодавством.

В сільській місцевості витрати на утримання асигнувань на розвиток фізичної культури і спорту здійснюються за рахунок коштів місцевого самоврядування, а також проведення фізкультурно-спортивних заходів.

(Продовження на 10-й стор.).

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ФІЗИЧНУ КУЛЬТУРУ І СПОРТ

(Проголошена.
Початок на 8-й та 9-й стор.).

них заходів здійснюється безпосередньо з державного бюджету та бюджетів місцевого самоврядування.

Стаття 26. Матеріально-технічне забезпечення фізичної культури і спорту

Матеріально-технічну базу фізичної культури і спорту складають усі види фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд, фізкультурно-спортивного знаряддя і обладнання, інше майно, призначене для занять фізичною культурою і спортом.

Норматива мінімальної забезпеченості основних фізкультурно-оздоровчих і спортивних спорудами житлових районів, а також підприємств, установ і організацій, усіх сфер власності визначаються центральними органами державної виконавчої влади з питань фізичної культури і спорту, архітектури та будівництва.

Будівництво в житлових районах фізкультурно-оздоровчих і спортивних об'єктів здійснюється відповідно до встановлених нормативів за рахунок коштів, що спрямовуються на житлове будівництво, та коштів організацій — забудовників.

Селу надається перевага (у розумінні на думку населення) у спорудженні об'єкта фізичної культури і спорту, забезпеченості відповідної інфраструктури житлових масивів засобами фізичної культури і спорту за науково обґрунтованими нормативами. Будівництво, реконструкція і ремонт спортивних об'єктів фізичної культури і спорту в сільській місцевості здійснюється за рахунок державного і місцевого бюджетів.

Не допускається:

— будівництво нових та реконструкція наявних дошкільних, загальноосвітніх та професійних навчально-виховних, вищих навчальних закладів без певних роз'яснень нормативами фізкультурно-спортивних споруд та функціональних приміщень.

Перепроєктування та димкадаль діючих фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд без створення рівнозначних споруд.

Органи державної виконавчої влади з питань фізичної культури і спорту та відповідні органи місцевого самоврядування здійснюють контроль за ефективністю використання спортивних споруд незалежно від форм власності.

Стаття 30. Кадрове забезпечення фізичної культури і спорту

Держава забезпечує підготовку та перепідготовку кадрів у сфері фізичної культури і спорту. Особливу увагу надає їй підготовку спеціалістів фізичної культури і спорту.

Органи державної виконавчої влади з питань фізичної культури і спорту, з питань освіти та охорони здоров'я у урахуваннях потреб і інтересів громадських організацій визначають потребу в фахівцях фізкультурно-оздоровчого та спортивного профілю. Підготування і перепідготування таких фахівців, а також числі і для роботи з інвалідами, здійснюють акредитовані у установленому порядку навчальні заклади.

Права нести педагогічну, учбово-тренувальну та оздо-

ровчу роботу в сфері фізичної культури і спорту мають громадяни, які пройшли спеціальну освіту або підготовку та при наявності диплому, посвідчення (сертифікату, що видають відповідні навчальні заклади). Спортивні тренери та судді проходять обов'язкову атестацію за періоду, за яким Міністерство України у справах молоді і спорту.

Діяльність спеціалізованих державно-навчальних шкіл олімпійського резерву, шкіл вищої спортивної майстерності, шкіл фізичної культури та олімпійського резерву здійснюється в установленому порядку.

Стаття 31. Правове та інформаційне забезпечення фізичної культури і спорту

Органи державної виконавчої влади у справах фізичної культури і спорту, з питань освіти та охорони здоров'я, інші повноважені органи та органи місцевого і регіонального самоврядування, громадські організації фізкультурно-спортивного профілю, підприємства, установ і організацій у сфері фізичної культури і спорту. Нормативні акти Міністерства України у справах молоді і спорту, видані відповідно до його компетенції, є обов'язковими для виконання центральних та місцевих органів державної виконавчої влади, а також підприємств, установ і організацій.

Органи державної виконавчої влади з питань фізичної культури і спорту являються центральними органами державної виконавчої влади з питань фізичної культури і спорту. Органи місцевого і регіонального самоврядування, громадські організації фізкультурно-спортивного профілю, підприємства, установ і організації у сфері фізичної культури і спорту. Нормативні акти Міністерства України у справах молоді і спорту, видані відповідно до його компетенції, є обов'язковими для виконання центральних та місцевих органів державної виконавчої влади, а також підприємств, установ і організацій.

Стаття 32. Стимулювання державою розвитку фізичної культури і спорту

Держава стимулює розвиток фізичної культури і спорту шляхом розширення матеріально-технічної бази, надання пільг щодо оподаткування та кредитування, а також морального та матеріального заохочення спортсменів, а також числі і для роботи з інвалідами, здійснюють акредитовані у установленому порядку навчальні заклади.

В межах, визначених законодавством, не об'єднані з бюджетом коштів підприємств, установ, організацій, спрямованих на фізкультурно-оздоровчу та спортивну діяльність.

Суб'єкти підприємницької діяльності, які займаються виробництвом товарів фізкультурно-спортивного призначення та спортивних обладнання, можуть мати пільговий режим кредитування та оподаткування.

Органами державної виконавчої влади, місцевого самоврядування встановлюються пільгові тарифи на комунальні послуги та енергопостачання для фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд або надаються їм субсидії підтримки для компенсації витрат на їх оплату.

Громадські організації фізкультурно-оздоровчої та спортивної спрямованості можуть користуватися матеріальною підтримкою держави, і тому числі фінансовою, підтримкою держави.

Глава V. САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Стаття 33. Самоврядування в сфері фізичної культури і спорту

Держава сприяє розвитку суспільної активності в сфері фізичної культури і спорту громадським організаціям, що уповноважені в галузі фізичної культури і спорту.

Органи державної виконавчої влади, відповідні органи місцевого самоврядування в межах своїх компетенцій можуть делегувати громадським організаціям фізкультурно-спортивного профілю повноваження щодо розвитку видів спорту (підготовки спортсменів до участі в змаганнях, організації спортивних заходів тощо), здійснюють контроль за реалізацією таких повноважень.

У своїй діяльності громадські організації фізкультурно-спортивного профілю в межах своїх повноважень та їх об'єднання керуються Законом, Законом України «Про об'єднання громадян», іншими законодавчими актами України.

Стаття 34. Національна спортивна федерація

Спортивним федерациям (громадським організаціям фізкультурно-спортивного спрямування) або їх об'єднанням, у складі яких є юридичні особи, які відповідають вимогам законодавства та статуту відповідних міжнародних спортивних організацій, за їх поданням може бути наданий статус національних спортивних федерацій. Статус національної спортивної федерації надається в Міністерстві України у справах молоді і спорту. В цьому випадку Міністерство України у справах молоді і спорту делегує таким федерациям окремі повноваження щодо розвитку видів спорту, надає допомогу та матеріальні засоби, необхідні для виконання своїх повноважень, відповідних спеціалістам, тощо і забезпечує контроль за виконанням цих повноважень, а також числі і для роботи з інвалідами, здійснюють акредитовані у установленому порядку навчальні заклади.

Національна спортивна федерація має виключне право представляти спорт України в міжнародних спортивних організаціях та міжнародних спортивних змаганнях в відповідних видах спорту, а також право на організацію і проведення відповідних спортивних змагань.

Національні спортивні федерації можуть отримувати від держави матеріально-фінансову допомогу та допомогу в підготовці кадрів. Національні спортивні федерації мають суверенний статус незалежно від наявності її засновників, членів (учасників) і вільності об'єднання з іншими національними спортивними федераціями або відповідних міжнародних федерацій (асоціацій, союзів) не є підставою для рестрикцій їх міжнародних об'єднань, громадян.

Міністерство України у справах молоді і спорту здійснює контроль за діяльністю національних спортивних федерацій. У випадках грубого порушення законодавства або неадекватного виконання наданих їм повноважень національна спортивна федерація може бути позбавлена статусу національної.

Стаття 35. Національний Олімпійський комітет України

Олімпійський рух в Україні координується Національним Олімпійським комітетом України незалежно від форм власності, неурядовою, громадською організацією.

У своїй діяльності Національний Олімпійський комітет України керується за принципами Олімпійського хартию та власним статутом.

Національний олімпійський комітет має виключне право представляти Україну на Олімпійських іграх, в міжнародному Олімпійському комітеті, міжнародних олімпійських організаціях.

Національний Олімпійський комітет України має свою національну олімпійську символіку та виключне право її використання.

Держава сприяє розвитку національного спортивного Національного Олімпійського комітету, надає йому фінансову і організаційну допомогу, надає йому членські збори команд в Олімпійських та Паралімпійських іграх, сприяє у встановленні міжнародних зв'язків.

Стаття 36. Господарська діяльність, спрямована на розвиток фізичної культури і спорту

Підприємства, установи, організації в межах і порядку, визначеному законодавством, використовують пільги щодо оподаткування доходу від господарської або іншої комерційної діяльності, спрямованої на розвиток фізичної культури і спорту.

Кошти, отримані організаціями фізкультурно-спортивного профілю від комерційної діяльності, спрямованої на розвиток фізичної культури і спорту, можуть підлягати пільговому оподаткуванню. Ці пільги визначаються відповідно до законодавства України.

Громадська організація, яка заснована підприємством, яке або організовує або бере участь у проведенні пільгових фізкультурно-спортивних заходів, одержує від цього протягом року прибутку, що перевищує 1000 розмірів мінімальної зарплати, право на участь в таких заходах одержують розову вигороду, що перевищує 100 розмірів мінімальної зарплати. Незалежно отриманий прибуток вилучається в дохід держави. Ця норма не поширюється на дохід від спортивних підприємств та Національний Олімпійський комітет України.

Будь-яка особа — організатор спортивного заходу, відповідного для спортсменів — членів спортивних команд, спортивних федерацій, що перевищує 50 мінімальних розмірів зарплати, повинна отримати на це згоду відповідної національної спортивної федерації. Спортсмен, який взяв участь у такому заході, що проводиться без згоди відповідної національної спортивної федерації, несе відповідальність, передбачену статутами такої федерації.

Глава VI. ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 37. Дотримання прав людини, охорона здоров'я та безпеки і фізичної культури і спорту

Власники фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд, спеціальних приміщень для занять фізкультурно-спортивної діяльності та фізкультурно-спортивних організацій повинні забезпечувати їх належний стан, беручи до уваги життя і здоров'я людей, майна та навколишнього природного середовища.

Адміністрація фізкультурно-оздоровчих і спортивних споруд та організатор спортивного заходу або заняття фізичною культурою повинні забезпечувати належну обладнання місць проведення фізкультурно-спортивних занять і змагань відповідно до правил їх проведення, а також техніки безпеки, санітарно-гігієнічних, екологічних та інших відповідних вимог і несутя відповідальності за порушення законодавства України, за шкоду, заподіяну здоров'ю і глянцям та осіб, які займаються в них фізичною культурою і спортом.

Експлуатація спортивних споруд та обладнання, що не забезпечує безпеки спортсменів та глядачів, не допускається.

Під час проведення спортивних заходів і занять фізичною культурою не допускається проведення заходів, які порушують безпеку глядачів та населення.

Стаття 38. Науково-методичне забезпечення фізичної культури і спорту

За дорученням Кабінету Міністрів України Міністерство України у справах молоді і спорту разом з Академією наук України та Міністерством охорони здоров'я України розробляє державну програму наукових спеціальних досліджень, спрямованих на підвищення якості справ, проведених науковими центрами, вищими навчальними закладами. Науково-дослідні інститути фізичної культури і спорту.

Стаття 39. Спортивна медицина (лікарська медицина)

Спортивна медицина становить складову частину системи охорони здоров'я і є частиною фізичної культури і спорту. Її повноваженнями є: проведення медичних оглядів, фізичної розробки і функціональний етап організму фізкультурників та спортсменів, а також відповідати профілактику, діагностику і лікування захворювань та пошкоджень, пов'язаних із заняттями фізичною культурою і спортом.

Систематичному диспансерному огляду лікарсько-фізкультурного службовця підлягають усі учасники спортивних змагань, учасники олімпійського резерву, інші види спортивної майстерності, інші збірних команд і ветерани спорту. Персональну відповідальність за допуск спортсмена до тренувань і змагань за станом здоров'я несе лікар.

Держава створює мережу лікарсько-фізкультурних установ, що надають медичний контроль за всіма категоріями осіб, які займаються фізичною культурою і спортом, включаючи учасників змагань у галузі медичних проблем фізичної культури і спорту (спортивної медицини, травматології, анатомічного контролю тощо), аварійну медичну допомогу медичну як учбову дисципліну в навчальних планах спеціальних навчальних закладів.

(Заключення на 11-8 стор.).

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ФІЗИЧНУ КУЛЬТУРУ І СПОРТ

(Заключення)
Початок на 8-й, 9-й
та 10-й стор.

спортивне змагання, обладнання і споруди

Фізкультурно-спортивне змагання і об'єднання для занять фізичною культурою і спортом — одні (форма), взуття, снаряди (апарати), інвентар і впадатки для об'єднання спортивних споруд та обслуговування змагань повинні виготовлятися відповідно до стандартів (правила) і затверджених міжнародними або національними (для національних видів спорту) спортивними федераціями та зареєстрованих у відповідних міжнародних організаціях або у державному комітеті України по стандартизації, метрології та сертифікації.

Спортивні споруди — окремі будівлі і комплекси споруд, призначені для односторонніх та навчально-тренувальних занять, а також змагань з різних видів спорту, повинні відповідати вимогам загальної та спеціальної безпеки учасників і глядачів.

Держава встановлює вимоги до спортивних споруд в частині будівельних норм і правил, санітарних норм, вогнепобезпечення спортивних споруд та безпеки об'єднання учасників, а також здійснює пряме фінансування на утримання спортивних споруд центрів (об'єднань) (олімпійських) підготовки та фізкультурно-спортивних організацій зазначеного призначення. Земельні ділянки, на яких розташовані фізкультурно-спортивні та спортивні споруди, повинні бути зазначені в рекреаційного призначення.

Стаття 41. Відповідальність за порушення законодавства про фізичну культуру і спорт

Особи, винні в порушенні законодавства про фізичну

культуру і спорт, несуть відповідальність цивільно-правову, дисциплінарну, адміністративну або кримінальну відповідальності.

Спортсмени, інші фахівці в галузі фізичної культури і спорт можуть бути об'єктом до участі у відповідних спортивних змаганнях, аудіо- та радіозапису, документування громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості.

Президент України

Л. КРАВЧУК.

м. Київ,

24 грудня 1993 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ПОЖЕЖНУ БЕЗПЕКУ

Забезпечення пожежної безпеки є невід'ємною частиною державної діяльності щодо охорони життя та здоров'я людей, національного багатства і навколишнього природного середовища. Цей Закон акцентує загальні права громадян, економічні та соціальні основи забезпечення пожежної безпеки на території України, регулює відповідні діяльність органів, юридичних і фізичних осіб у галузі незалежної від впливу їх діяльності та форм власності.

Стаття 1. Правова основа діяльності в галузі пожежної безпеки

Правовою основою діяльності в галузі пожежної безпеки є Конституція, цей Закон та інші закони України, постанови Верховної Ради України, укази і розпорядження Президента України, декрети, постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, рішення органів державної виконавчої влади, місцевого самоврядування, регіонального та місцевого самоврядування, прийняті в межах їх компетенції.

Стаття 2. Забезпечення пожежної безпеки

Забезпечення пожежної безпеки є складовою частиною виробничої та іншої діяльності підприємств, організацій та підприємств, а також інших підприємств, установ, організацій та підприємств. Це повинно бути відображено у трудових договорах (контрактах) та статутах підприємств, установ та організацій.

Забезпечення пожежної безпеки підприємств, установ та організацій покладається на їх керівників і уповноважених ними осіб, якщо інше не передбачено відповідних договорів.

Забезпечення пожежної безпеки при проектуванні та будівництві населених пунктів, будівель, споруд, інфраструктури та технічному переоснащенні підприємств, будівель і споруд покладається на архітектурні, конструкторські, будівельні, проєктні та будівельні організації.

Забезпечення пожежної безпеки в жилих приміщеннях державного, громадського житлового фонду, фонду житлово-будівельного кооперативів покладається на територіальних і власників, а в жилих будинках приватного житлового фонду та інших спорудах, житлових будинках власників — на їх власників або наймачів, якщо не обумовлено договором найму.

Стаття 3. Раціоналізація компетенції в галузі пожежної безпеки

До компетенції центральних органів державної виконавчої влади в галузі пожежної безпеки належать: проведення єдиної політи-

ки в галузі пожежної безпеки;

визначення основних напрямків розвитку науки і техніки, наукових досліджень, мікротехнічних заходів і наукових досліджень в галузі пожежної безпеки, керівництво відповідними науково-дослідними установами;

розробка та затвердження державних стандартів, норм і правил пожежної безпеки; координація єдиної системи обліку пожег;

організація навчання спеціалістів в галузі пожежної безпеки, керівництво пожежними технічними зльотами;

оперативне управління силами і технічними засобами, які залучаються до ліквідації великих пожег; координація роботи щодо створення і випуску пожежної техніки та засобів протипожежного захисту, встановлення державного замовлення на їх випуск і постачання; співробітництво з органами місцевої безпеки інших держав.

Вирішення всіх інших питань в галузі пожежної безпеки, не віднесені цим Законом до компетенції центральних органів державної виконавчої влади, належить до компетенції Ради Міністрів Республіки Крим, місцевих органів державної виконавчої влади, органів місцевого та регіонального самоврядування.

Стаття 4. Обов'язки державних органів щодо забезпечення пожежної безпеки

Центральні органи державної виконавчої влади, Рада Міністрів Республіки Крим, місцеві органи державної виконавчої влади, органи місцевого та регіонального самоврядування в межах своєї компетенції організують роботу та запроваджують відповідні заходи в регіональних галузях і регіональних організаціях і науково-технічних заходах щодо запобігання пожежам та їх

гасіння, забезпечення пожежної безпеки населених пунктів і об'єктів.

Міністерство внутрішніх справ України: забезпечує здійснення державного пожежного нагляду, пожежної охорони населених пунктів і об'єктів, координацію діяльності міліції, інших централізованих органів державної виконавчої влади з питань удосконалення пожежної безпеки безкоштовно від міліції, інших органів державної виконавчої влади, органів місцевого та регіонального самоврядування, підприємств, установ та організацій інформацію, необхідну для виконання покладених на нього завдань;

залучає для розроблення актуальних програм пожежної безпеки, проведення консультацій та експертів з питань навчальні заклади та інші установи, в яких отримують освіту, висококваліфікованих фахівців;

Рішення Міністерства внутрішніх справ України з питань пожежної безпеки, що належать до його компетенції, є обов'язковими для органів державної виконавчої влади, а також підприємств, установ, організацій та громадян.

Міністерства та інші центральні органи державної виконавчої влади:

проводять єдину науково-технічну політику з питань пожежної безпеки; розробляють і реалізують комплексні заходи, спрямовані на поліпшення пожежної безпеки об'єктів;

здійснюють методичне керівництво та контроль за діяльністю підприємств, установ, організацій та громадян у галузі пожежної безпеки.

Для координації і вдосконалення роботи пожежної безпеки в межах своєї компетенції Міністерство внутрішніх справ України здійснює контроль за її проведенням, в апаратах Міністерства, інших центральних

органів державної виконавчої влади, споруджують служби пожежної безпеки.

Органи державної виконавчої влади, що здійснюють матеріально-технічне забезпечення виробництва, навантажувальних і видобувальних підприємств, повинні передбачати задоволення потреб пожежної охорони та об'єктів народного господарства в пожежній техніці, обладнанні, засобах протипожежного захисту. Випуск цієї техніки, обладнання та засобів виключається до державного замовлення.

Стаття 5. Обов'язки підприємств, установ та організацій щодо забезпечення пожежної безпеки

Власники підприємств, установ та організацій або уповноважені ними органи (далі — власники) з таким орендарі зобов'язані:

розробляти комплексні заходи щодо забезпечення пожежної безпеки, запроваджувати досягнення науки і техніки, позитивний досвід;

відповідно до нормативних актів з пожежної безпеки розробляти і затверджувати положення, інструкції, інші нормативні акти, що діють у межах підприємств, установ та організацій, здійснювати постійний контроль за їх додержанням;

забезпечувати дотримання протипожежних вимог стандартів, норм, правил, в яких виконання вимог принципів і постанов органів державного пожежного нагляду, організовувати навчання працівників правилам пожежної безпеки та інших заходів щодо їх забезпечення;

у разі відсутності в нормативних актах вимог, необхідних для забезпечення пожежної безпеки, виявляти відповідні заходи, погоджувати їх з органами державної виконавчої влади, утримувати в справному стані засоби протипожежного захисту і за їхню пожеж-

ну техніку, обладнання та інвентар, не допускати їх використання не за призначенням;

створювати у разі потреби відповідно до встановленої норми запасу матеріальної пожежної охорони та необхідну для їх функціонування матеріально-технічну базу;

проводити на аймах державної пожежної охорони відомості та документи про стан пожежної безпеки об'єкта і продукції, що ними виробляється;

здійснювати заходи щодо впровадження автоматичних засобів виявлення та гасіння пожежі і вимоніторингу для цієї мети виробничої автоматизації;

своєчасно інформувати пожежну охорону про несприятелі пожежної техніки, систем протипожежного захисту, відомостях, в тому числі про наявність і продажів на своїй території;

проводити службові розслідування випадків пожежі.

Обов'язки сторін щодо забезпечення пожежної безпеки окремих майна повинні бути визначені у договорах, у яких передбачено послуги, пов'язані з запобіганням або ліквідацією пожежі, збільшенням від сплати пошкоджень, заваних у межах обсягу вимог виробничих робіт.

Підприємства, установи та організації, які мають утримувати пожежні команди з визначеною пожежною технікою, частково звільняються від сплати за вартість продуктів (50 відсотків коштів, що втрачаються на утримання цих команд).

Підприємства, установи та організації з кількістю працюючих 50 і більше чоловік рішенням трудового колективу може створювати пожежно-гасінні команди.

У виняткових випадках її функції може виконувати комісія з охорони праці. Типове положення про пожежну техніку комісія затверджується Міністерством внутрішніх справ України.

Підприємства, установи та організації в асоціації, корпорації, концерни, інших виробничих об'єднань визначають положення про пожежну безпеку, які затверджуються Міністерством внутрішніх справ України.

Стаття 6. Обов'язки громадян щодо забезпечення пожежної безпеки

Громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства (Продовження на 12-й стор.).

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про порядок введення в дію Закону України «Про пожежну безпеку»

Верховна Рада України постановляє:

1. Ввести в дію Закон України «Про пожежну безпеку» з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України:

до 1 червня 1994 року подати на розгляд Верховній Раді України пропозиції про приведення законодавчих актів України у відповідність з прийнятим Законом;

до 1 квітня 1994 року привести вимоги Закону України у відповідність із Законом України «Про пожежну безпеку» забезпечити перегляд та скасування Міністерства та іншими органами державної вико-

навчої влади України їх нормативних актів, у тому числі інструкцій та положень, що суперечать цьому Закону.

3. Надати Головному управлінню пожежної охорони Міністерства внутрішніх справ України право роз'яснювати вимоги Закону України «Про пожежну безпеку», які є обов'язковими для громадян, підприємств, установ і організацій.

Голова Верховної Ради України

І. ПІЛОК

м. Київ,

17 грудня 1993 року.

ПРО ПОЖЕЖНУ БЕЗПЕКУ

(Закінчення на 14-й стор.).

